

Ručníkovéj den – repríza

 litterate.cz/rucnikovej-den-repriza

Old Shooterhand

24 května, 2023

Odpoledne mi zavolal Old Shooterhand, abych se u něj navečer stavil na pívko, že se mnou chce něco probrat. Dorazil jsem k němu na ranč něco po půl sedmý a na stole už na mě čekal půllitr. Posadil jsem se na obvyklý místo a Shooterhand mezitím zmizel v klubovně odkud pak přinesl dva lahváče. Jednoho postavil přede mě. Na stole byl samozřejmě popelník a vedle tabáku a papírků ležely i jeho kovbojský sirky. To mě trochu znejistilo, páč jsem bystře usoudil, že po mě bude chtít něco jinýho, než si půjčovat mýho zippáka.

Otevřeli jsme lahváče, nalili si do půllitrů a po prvním doušku to ze sebe začal soukat.

„Hele, mám tady takovej..., no, projekt,“ hrábnul po tabáku a papírkách a začal si balit.

„Jakej?“ zajímal jsem se, ale bedlivě jsem Shooterhanda pozoroval, protože, jak už jsem ho znal, z tohohle koukala nějaká vypečená záležitost.

Shooterhand olíznul papírek, dobalil cigáro, vložil ho mezi rty a vzal se stolu svoje sirky. O zippáku ani slovo. Začalo mi bejt jasný, že jde do tuhýho.

„Tak vo co de?“ dorážel jsem.

„Ále,..“ škrtnul a připálil si, „domluvil jsem se v únoru s Vidlákem, že k němu vobčas něco napíšu na ten jeho blog...“

(Shooterhand byl v únoru na zabijačce u jeho kámoše Vidláka a vyvexloval s ním náš Kochbuch za jeho první knížku Kydů o zemědělství, tak jsme to oba přečetli. Vidlákovi se prej zase líbila

Shooterhandova Agroanarchie. Tak si tam pokecali a pochlastali, Shooterhand dostal vejslužku – mně z toho dal taky pár jaternic a kus tlačenky – vše bylo výborný, ale nic víc k tomu neříkal.)

Došlo mi to. „Tyvole, Shooterhande, dyť ty přece sám nic nepíšeš!“

Shooterhand vyfouknul první oblak dýmu a podíval se na mě skrz něj. „No, právě to jsem s tebou chtěl probrat...“

„Jak, probrat?“ durdil jsem se. „Jestli´s mu to už slíbil, tak si to buď napiš fakt sám nebo ses mě měl nejdřív zeptat! Víš, kolik práce jsem měl s tím tvým Kochbúchem? Nebo mu brnkni a vysvětli, žes byl nalitej a žes to tak nemyslel...“

Old Shooterhand se zatvářil něšťastně jako šafářův dvoreček, jak říkávala babička. „To nemůžu. To je jako dluhy z karet, jak říkal feldkurát Katz ve Švejkovi – dluhy z karet jsou čestný dluhy a musej se platit! A co slíbíš na pijatice nebo na zabíjačce po půl litru slivovice jakbysmet. To bych byl společensky vyřízenej...“

Vyloudil jsem velmi, ale opravdu velmi hlubokej povzdech. Co mám s tím kokotem dělat? Měl pravdu, nemůžu ho v tom nechat, ale byla to od něj levárna, takhle mě do toho uvrtat bez mýho vědomí a svolení.

„No, dobře,“ podíval jsem se rezignovaně na Shooterhanda. „A jak si to teda představuješ?“

Old Shooterhandova tvář se rozjasnila – zase mě dostal!

„No, je to trochu kách, ale první příspěvek by měl jít už tuhle středu...“

Ztuhnul jsem a moje ruka s púllitrem se zastavila ve vzduchu na půl cesty.

„Pozejtří???“ polknul jsem nasucho. Old Shooterhand přikývnul.

„A to mi říkáš v pondělí večer?“ durdil jsem se dál. Shooterhand jen pokrčil rameny.

Chvilku jsme neříkali nic, jen jsme na sebe čuměli. Shooterhand pokuřoval a mně šrotovalo v kebuli.

„To je na panáka, vole,“ přerušil jsem naše společný ticho, „dones něco, co má aspoň 37 voltů!“

Shooterhand típnul cigáro, vstal a zmizel v útrobách ranče. Za chvilku byl zpátky se dvěma panákama a lahví Tuzemáku. „Nic jinýho nemám. Teda ještě Hujerovku... ale ta má 50,“ informoval mě.

Mávnul jsem rukou. „To je v pohodě. Nalej to.“

Shooterhand nalil panáky. „Máš, tyvole, aspoň nějaký nápad vo čem psát?“ zeptal jsem se ho a chopil se svýho drinku. Shooterhand zavrtěl hlavou.

„Beam me up, Scotty!“ zavelel jsem. Pozvedli jsme obřadně panáky, přitukli si a koplí to do sebe.

„Tyvole, musíme to nějak vojebat, sme Češi, ne?“ přemejšlel jsem nahlas, zatímco Shooterhand dolejšval. „Kolikátýho je dneska vlastně?“

„Dvaadvacátýho,“ odtušil Shooterhand, zatímco šrouboval závěr flašky.

„Takže ve středu budeee...“ rychle jsem počítal v kebuli, „...24. května?“

Old Shooterhand přikývnul.

„Mám to!“ zvolal jsem. „Zrecyklujeme Ručnickovej den z Kochbuchu – vždyť je to vlastně výročí! Ve čtvrtek bude 25!“

„Tyvole,“ rozzářil se Shooterhand, „to je super nápad! To bysme mohli...“

„Darmok! Darmok a Jallad!“ zvolal jsem a pozvednul dalšího panáka k přípitku.

„Na Tanagře!“ stvrdil náš bojovej pokřik Shooterhand. Přitukli jsme si a kopli do sebe druhýho panáka.

Fakt jsem ho někdy nesnášel!

Ručníkovéj den

(ukázka z knihy Majn Kochbuch – Hipíkova nekorektní kuchařka aneb Chleba, špek, zelí a chlast)

Na začátku byla oznámení o demolici. To první se nacházelo ve sklepení stavebního úřadu jistého města na Zemi. To druhé o pouhé čtyři světelné roky dále na příslušném spádovém stavebním úřadu pro planetu Zemi. Že je nikdo nečetl a neprotestoval? Jeho chyba. Demoliční výměr se měl uskutečnit... (Douglas Adams – Stopařův průvodce po galaxii).

Seděli jsme s Pepou z Vesnice u nás v hospodě a lemtali pivo. Bylo 25. května – to datum je důležitý, proto si ho taky tak přesně pamatuju.* A protože skončilo mistrovství světa v hokeji a v televizi nedávali žádněj hokej ani fotbal, čuměli jsme na Borhyovou – to bylo v místním hospodským žargonu synonymum pro zprávy na Nově. Shooterhand s náma nebyl, protože si ten den jel něco zařídit do Prahy. Měli jsme štěstí. Zrovna dneska tam byla Lucie s Rayem. Vždycky, když se na obrazovce objevila Borhyová, hospoda se ztišila a zpozorněla.

„Ta má dneska pěkný šaty,“ řekl někdo vedle u stolu. Myslim, že to byl Bušmen, kterej ke mně seděl zády u vedlejšího stolu s Usámou a Fořtem. Zbytek hospody zbožně mlčel. Já se právě napil a měl jsem co dělat, abych plnou pusou piva nevyprsknul smíchy, protože mi ta poznámka připomněla legendární soutěž o Fučíkův odznak ze Škvoreckýho Tankovýho praporu. A hned se mi totiž v hlavě rozehrály dialogy vojínů. Ale uřídil jsem to a ubrus na stole i Pepa

zůstali v suchu. Jakmile začal další zprávu hlásit Ray, hospoda se rozšuměla – a tak se během celých relací zpráv střídaly vlny ticha a halasu.

Na obrazovce se znovu objevila Lucie.

„Městská policie žádá veřejnost o pomoc při identifikaci neznámého muže. Dnes řešila v Nehvizdech neobvyklý případ: muž oblečený pouze ve spodním prádle a s ručníkem kolem krku si lehl před bagr, který měl začít výkopové práce pro základy nových skladištních prostor mezinárodního distribučního řetězce na okraji Nehvizd.“ Na obrazovce se objevily záběry z policejní kamery a hlas Borhyové pokračoval. „Muž u sebe neměl doklady a tvrdil o sobě, že se jmenuje Arthur Dent**, což je ovšem fiktivní postava z románu Stopařův průvodce galaxií. Dechová zkouška a zkouška slin na místě nepotvrdily požití alkoholu ani drog. Policie muže odvezla ke ztotožnění a pak jej umístila do psychiatrické léčebny v Bohnicích. Za bránění zahájení stavebních prací mu hrozí přestupkové řízení.“

Na obrazovce se objevil detail mužovy tváře.

„Tyvole,“ vykřikl nevěřícně Fořt, „to je přece Old Shooterhand!“

Všechny hlavy se otočily k televizi a všem popadly čelisti údivem. V hospodě by bylo rázem slyšet spadnou špendlík.

„Ty krááávo, no fakt!“ polknul jsem, když jsem uviděl Shooterhandův kukuč lemovanej šedivějící mařenou. Kolem krku měl bílej froté ručník.

„Pokud tedy neznámého muže znáte, obraťte se s informací na linku 158,“ dokončila Borhyová reportáž.

„Tyvole, to je magor!“ kroutil hlavou nevěřícně Pepa nad svým půllitrem.

„Počkejte, chlapi,“ zahalekal jsem na celou hospodu. „Já mu zkusím brnknout.“ A vytáhnul jsem mobil. Shooterhand to nezvedal. Buď mu v blázinci zabavili mobil, nebo si ho nechal doma.

V hospodě pořád nikdo ani nedutal, ale všichni se jako jeden muž tázavě dívali na mě. Byl to můj nejlepší kámoš, žejo, a to zavazuje k první pomoci.

„Nojo,“ rozhlídnul jsem se kolem po zvědavým osazenstvu. „Já vim, je to na mně. Já tam pro něj zejtra zajedu. Ale na policii teda nevolám,“ dodal jsem.

Do Prahy jsem nakonec nemusel. Druhej den dopoledne zazvonil telefon a byl to Old Shooterhand.

„Tyvole, cos to včera vyváděl?“ povídám mu, „...si zase zachraňoval planetu? Seš ještě v Bohnicích, nebo už zašitej?“

„Né,“ odpověděl. „Už smrdím doma. Prej jsem byl v televizi a nějakej dobrák mě tam viděl a prásknul to polišům, tak mě hnedka ráno přivezli domů, zkontrolovali mi občanku, vopsali si nacionále a nechali mě bejt.“

„A proč jsi nezvedal mobil? Ti ho zabavili?“ zeptal jsem se.

„Né, ale došla mi baterka,“ vysvětloval Shooterhand.

„Tak proč sis ho nedobil?“

„Já si zapomněl vzít dobíječku... A stejně tam nebyly žádný zásuvky. Prej z bezpečnostních důvodů... kvůli sebevrahům, aby do nich nemohli strčit prsty nebo nevimco,“ pokračoval.

„A nechceš se stavit mi to povyprávět?“ zeptal jsem se. „Já se dneska chystal do Prahy, že tě v tom blázinci vyzvednu.“

„Dneska ne, jsem z toho všeho nějakej unavenej.“

„Nedělej Marvina, ty ufňukaná telebrita a doval ke mně. Jsme děsně zvědavej!“ nedal jsem se. „jaký byly sestřičky?“

„Fakjůmén!“ obořil se na mě Shooterhand ale hned o poznání smířlivěji dodal: „Hele, sorry. Fakt ne. Dneska to prostě nedám. Povíme si to příště,“ odbyl mě.

„Oukej, tak příště,“ souhlasil jsem. Jeho hlas zněl opravdu unaveně a bylo zbytečný do něj hučet, na to jsem ho znal dost dlouho.

„Tak zatím čus,“ řekl.

„Čus, vole!“ zakončil jsem hovor a típnul mobil.

Nakonec jsme se viděli až pozítří, protože to druhej den z nějakýho důvodu nevyšlo. Jeho eskapáda se ale mezitím dostala rychlostí super blesku i do bulváru, kde mu dali přezdívku Galaktický stopař. Článek s jeho fotkou z policejní kamery, jak má ručník kolem krku se prohnal sociálníma sítěma jako uragán.

„Tyvole,“ zeptal jsem se ho hned po tom, co jsme zaspokovali. „Co to bylo za úlet s tím bagrem?“

„Prostě už jsem se nasral, jak se plundrou ty pole! Vždyť tam má růst jídlo, a ne stát nějaký skladiště! A nikdo proti tomu nic nedělá. Vosumdesátpětky se klidně nechaj na Šumavě za tisícovku na den přivázat ke stromu, aby ho nepokáceli, jinej kokot se přilepí k silnici, ale že se ničí ornice je všem fuk?“ rozohnil se Old Shooterhand.

„Tak jsem si vzpomněl na Arthura Denta, no... Hele, půjč mi Zippáka.“

„Třeba tam bude skladiště na jídlo,“ rejpnul jsem si a podal mu zapalovač.

Old Shooterhand po mě vrhnul zlostnej bleskovej pohled hromovládnyho Dia. „Neser, pyčo!“ a připálil si.

„A jak se ti povedlo se tam dostat jen ve spod'árách?“ vyzvídal jsem.

„Ve spod'árách jsem tam samozřejmě nejel. Měl jsem starou teplákovku a tu jsem schoval v igelitce do křoví. Měl bych si tam pro ni vlastně zajet, pokud ji ještě někdo neukrad',“ Old Shooterhand

vyfouknul kouř a zaklapnul mého Zippáka.

„No, jestliś na to chtěl upozornit, tak si myslím, že se ti to povedlo,“ usoudil jsem.

„Snad jo. Už mi volali, abych šel do televize.“

„K Jílkový nebo do zpráv?“ zajímal jsem se.

Shooterhand mi podal zpátky Zippáka: „Né, ke Krausovi.“

„Fakt, jo?“ divil jsem se. „No tak to je teda pecka, ne? Bude z tebe tývý stár!“

„No...“ řekl neurčitě Old Shooterhand a vyfouknul kouř. „Aspoň uvidím živýho Vodvárku***.“

**25. května je tzv. Ručníkový den – viz následující vysvětlivka.*

***Arthur Dent je hlavní postava z románu Douglase Adamse „Stopařův průvodce po galaxii“. Kniha začíná tím, že před Dentův dům přijede stavební četa s buldozerem a chce jeho dům zbourat, protože přes pozemek má vést nová dálnice. Dent si proto lehne před buldozer, aby vlastním tělem chránil svůj dům. Zachrání ho jeho přítel (ovšem mimozemšťan) Ford Perfect, protože – stejně jako Dentův dům – má být zdemolovaná i celá planeta Země, aby přes její kvadrant mohla vést transgalaktická dálnice. Tak se stane z Denta vesmírný stopař. Pro cestování stopem po galaxii je základní potřebou ručník. Fanoušci knihy slaví 25. května tzv. Ručníkový den. Kniha rovněž přinesla do popkultury ještě termíny jako Vogoni nebo vogonská poezie, depresivního robota Marvinu a především dva populární citáty „Don't Panic/Nepropadejte panice!“ a odpověď na základní otázku o smyslu života, kterou je (samozřejmě ironicky) číslice 42. Pokud jste to nečetli, vřele doporučuju. Existuje i film, ale není to taková legrace jako kniha.*

****Pan Vodvárka je něco jako maskot populární talkshow Jana Krause. Je to věrný divák, který chodí na natáčení každého dílu pořadu, až se stal jeho nedílnou součástí.*